

ZGODBE: ADBUL

Ime: **ABDUL**

Priimek: **KHALED**

Starost: **36**

Država porekla: **AFGANISTAN**

Živi v **Grčiji** od: **2002**

KRATEK POVZETEK

Abdul se je rodil leta 1981 v vasi blizu Kabula. Ima sestro, ki živi v Veliki Britaniji. Mati je še zmeraj v Afganistanu. Očeta ni več. Ko je pobegnil iz Afganistana, je Abdula čakala prava odisejada preden se je navsezadnje integriral v grško družbo. Pravi, da se doživlja kot del skupnosti. Za seboj ima žalostno zgodbo, a vendar posvetil je tudi žarek upanja.

»IMATE POTNI LIST?«

ABDULOVA ZGODBA

Iz Afganistana je odšel leta 1999, ko je bil še v šoli in po tistem, ko so očeta zaradi njegovih političnih prepričanj ubili. Tako je bilo tudi Abdulovo življenje v nevarnosti. Šel je čez mejo z Iranom. Bil je sam in v Teheranu je živel dve leti in pol, bivajoč skupaj s sorodniki. Njegovo prepričanje je bilo, da zanj v Iranu ni prihodnosti, kajti ni imel pravic in ni imel možnosti napredovati, zato je Iran zapustil. Poskušal je priti v Carigrad. Ko je prispel tja, je srečal nekaj

tovarišev in priskrbeli so mu delo, saj si je želel kupiti čoln, ki ga je bilo moč napihniti pa tudi »vozovnico« za prehod čez morje v Grčijo. Tako je tam ostal mesec dni, da je zaslužil manjšo vsoto denarja. Nekateri njegovi tovariši so že poznali pot do obale. Pridružil se jim je na poti do obale. Prvič v življenju je videl morje in skrbelo ga je, kako bo lahko odplul, saj ni znal veslati. On in njegovi tovariši, med njimi prijatelj Siad, Afganistanec, so počakali, da je padla noč. Kadeč cigareto, se je Said zagledal v luči grškega otoka Kios, in dejal: »Jutri se bomo srečali tam v Evropi.«

PREHOD V EVROPO

Skupaj s trinajstimi osebami so se vrkrkali na tri čolne. Abdul se je vkrkal skupaj z materjo in njenimi štirimi otroki. Ob enih ponoči se je pričelo njihovo potovanje skozi Egejsko morje. Čez nekaj ur so jih zajeli visoki valovi, pljuskali so ob čoln. Abdul, kot edini moški na čolnu, je tega skušal obvladati, a ni mogel, nazadnje je voda preplavila čoln, a na srečo ta ni potonil.

Ko je nevihta minila, niso imeli pojma, kje so drugi čolni. Bili si izčrpani, a v daljavi so videli kopno in upanje se je vrnilo.

Na Kios so prispeli ob desetih zjutraj, ne da bi vedeli, kje so drugi čolni in ustavili so se v kavarni na obali, da bi si kupili nekaj hrane. Nekdo iz kavarnice je poklical policijo in čez deset minut sta prišla dva policista in vprašala v grščini: »Imate potni list?« To je bil prvi stavek v tem njemu tujem jeziku. Ni vedel, kako tečejo uradni postopki. Odgovoril je:

»Jaz sem iz Afganistana.« Znova so ga vprašali: »Imate potni list?« Odkimal je. Ko so vstopali v policijski avto so člani, mati in štirje otroci, vreščali in jokali. Policist, ki jim je odprl vrata avtomobila je dejal: »Dobrodošli.« Abdul je mislil,

»Žena delodajalca nam je vsak dan skuhala topel obrok.«

ZGODBE: ADBUL

da se mu prvič dogaja kaj tako prijaznega. Upal je, da so oblasti prijazne in da rade priskočijo na pomoč. Ko so prispeli na policijsko postajo, je bil tam iranski tolmač in policist. Vodja oddelka je vprašal, če vedo, kje so še drugi čolni. Abdul ni vedel odgovora. Vodja policijskega oddelka je pričel kričati nanj in ga suvati. Kljub temu, da je bilo zunaj vroče, so Grki nastavili klimatske naprave na najvišjo temperaturo, tako, da je bilo biti tam pravi pekel. V celici so ostali dve noči. Premestili so jih v taborišče, ki ga je vodi UNHCR, kjer so bile okoliščine bolj človeške. Kasneje je Abdul zvedel, da so se čolni potopili, da je potnike s teh čolnov pobrala egiptovska ladja. Vsi so bili živi. Abdul je ostal tam tri mesece. Dobil je dokument, ki mu je pomagal potovati po Grčiji, podal se je v Atene, na Viktorijin trg, kjer so bili tudi drugi begunci in vprašal je, kje bi lahko spal, saj je bil izčrpan. Poslali so ga spat v park. Tudi drugi so tam spali po klopeh ali na tleh. Počutil se je zgubljenega, brez moči, kot, da je izgubil tla pod nogami in ni mogel verjeti svojim očem. Nekateri begunci v parku so se namestili v opuščeni hiši. Tudi sam je hotel noter, a mu drugi niso pustili. Čez nekaj dni, ki jih je prespal na klopeh, je izgubil upanje. Izkoriščevalski delodajalec jim je ponudil delo na črno, ni poravnal socialnega zavarovanja, plačal jim je pet evrov za dvanajst ur dela. A Abdul ni mel druge možnosti, kot da ponudbo sprejme. Abdul si je kupil vozovnico do Teb, kjer ga je delodajalec pričakal na postaji in ga odpeljal na poljedelsko zemljišče, kjer je razložil žito. Peljal ga je na mesto s šotori, kjer je našel druge Afganistance, ki so spali na tleh. Temu navkljub je bil Abdul srečen, saj je naletel na svoje ljudi in z njimi si je delil sodo. Dan po tistem so ga premestili na polja in mu odredili nabirati paradiznike. Bil je med neznanimi ljudmi, sonce je žgalo. Čez teden dni je nehal delati. V vmesnem času so njegovi tovariši našli novega delodajalca, pa tudi opuščeno hišo, kamor so se vselili. To je bila hiša brez elektrike, brez vode in zanetili so ogenj, če so hoteli kaj skuhati ali se ogreti. Nekega dne

se mu je zdelo, da je tako zelo umazan, da ni prenesel samega sebe. Šel je na teraso in tam je bila kotanja napolnjena z deževnico, s katero se je umil. Pet mesecev je preživel v Tebah in njegov zadnji delodajalec mu je izplačal le polovico dogovorjene vsote.

POSKUS POBEGA IZ GRČIJE

Vsega skupaj ni mogel več prenašati. Abdul se je odločil, da bo šel v Italijo. Podal se je v Patras, od koder plujejo ladje v Italijo. Noč je preživel pod milim nebom. Enkrat dnevno je dobil hrano v cerkvi. Premišljeval je, kako priti ilegalno, brez dokumentov, na ladjo. Nekega dne se je poskušal skriti v trup ladje, ki je plula v Italijo. Ko ga je odkril ladijski oficir, ga je pričel tepsti, boksati in brcati v glavo. Ker se temu nasilju ni mogel upreti, je pričel kričati in oficir ga je izpustil. Izgubil je upanje, da bi kdajkoli lahko zapustil Grčijo. S prijatelji je odšel v Šparto nabirat pomaranče. Tam je delal osemnajst mesecev in leta 2004 se je vrnil v Atene. Zaprošil je za azil, a na policiji so begunce pretepali in misel je opustil. Vrnil se je v park in nekdo mu je predlagal, da naj se naseli skupaj z drugimi štirinajstimi osebami v nekem stanovanju. Od slehernega begunca je pobral 65 evrov na mesec. Sostanovalci so mu priskrbeli službo, delal je kot krovec, kot član ekipe in srečal je prijaznega Grka, gospoda Nicoso, ki mu je pokazal spretnosti in učil ga je jezika. Njegova žena je sleherni dan Abdulu in Nicosu kuhala svežo hrano in gospod Nicos je Abdulu pomagal odpreti lastno podjetje. Do leta 2006 je Abdul delal kot krovec. Ko so Abdulu podelili rožnato karto, ki izkazuje, da je bila prošnja za azil oddana, je lahko izvedel nekatere postopke: pridobil je bančni račun, številko socialnega zavarovanja itd. Abdul je organiziral štiri osebe in odprl lastno podjetje. Kupil je avto. Pričel je živeti dostojanstveno in imel je lep dom.

ZGODBE: ADBUL

GRŠKA FINANČNA KRIZA

Grška finančna kriza je zelo vplivala na grško gospodarstvo in Abdulovo podjetje. Ni mogel poplačati kredita, ni mogel izplačati delavcev in v letu dni je izgubil vse. Takrat se je znova odločil, da zapusti Grčijo. Imel je le 1500 evrov prihrankov. Izbral je drugo pot, ne skozi Italijo ampak je pri Fyromu prečkal grško-srbsko mejo. Na meji so jih zasegle grške oblasti in jim odvzele denar, ter jih poslale nazaj v Grčijo. Ob povratku so se znova znašli v Fyromu in so prečkali mejo s Srbijo. Tam so jim nekateri tihotapci predlagali, da jih s taksijem prepeljejo na Madžarsko. Zahtevali so 500 evrov za prehod. Namesto na Madžarsko so jih odpeljali na Kosovo. Tam so jih obstopili, jim hoteli odvzeti denar, a tega ni bilo. Izpustili so jih. Abdul se je prebil na vlak za Avstrijo. Tam so od njega zahtevali potni list. Imel je le pretečeno rožnato karto. Ko je z vlaka izstopil v Abstrojo, so ga peljali na policijo na Dunaju. V času bivanja v Avstriji so ga premeščali sem ter tja, celih 45 dni od zapora do zapora. Imel je grozne močne more, a je končno le lahko zaspal. Ko so odkrili, da prihaja iz Grčije, so ga vrnil v Atene. Leta 2012 si je pridobil status begunca. Pridružil se je afganistanski skupnosti v Atenah. Postal je član odbora te skupnosti. Pričel je pomagati drugim, jih usmerjati, da jim ne bi bilo treba skozi enake situacije, kot je šel sam. Vpisal se je v tečaj grščine, ki ga je organizirala Univerza v Atenah. Afganistanska skupnost mu je pomagala, da je našel delo v marketinški družbi, kjer je postavljaj reklame iz pleksi stekla. Dve leti kasneje se je vpisal v višjo gimnazijo in četudi dokumentov ni imel, so ga sprejeli, ko je direktor šole navezal stik z Ministrstvom za izobraževanje. Tako mu je bilo dovoljeno, da prihaja k pouku, da se uči, direktor mu je pri vsem tem pomagal. Prvič po devetnajstih letih

»Ne pritožujem se čez slabe trenutke, ti me utrjujejo.«

je Abdul znova zaslišal šolski zvonec, glasove in smeh sošolcev. Bilo je kot, da se je ponovno rodil. Opustil je delo v marketinški agenciji in pridružil se je tolmačem. V Ekumenski skupnosti je zdaj odgovoren za kulturne projekte. Tistim, ki prihajajo na novo, daje nasvete. Samo to leto se je pod njegovim vodstvom v grške šole vpisalo šest beguncev. Spodbujal jih je, pridružili so se različnim akcijam in dejavnostim, kar jim pomaga integrirati se v grško družbo. Po vseh dogodivščinah skozi katere je šel, je trdno stopil na grška tla. Pravi, da je bila njegova pot integracije težka, a vredna. Jezik je človekova identiteta. »Ko govoriš jezik družbe okrog tebe in če si prijazen, te ne sodijo po videzu in barvi kože, v tebi ne vidijo tujca. Srečal sem številne Grke, ki so me obravnavali kot je bilo potrebno in ne pritožujem se glede težkih trenutkov, saj so me ti okrepili.« Upa, da si bo v Atenah ustvaril družino. Čaka, da se reši njegova prošnja za grško državljanstvo. Načrtuje, da bo opravil izpite za vstop na univerzo, da bo pridobil spretnosti za delo, kar bo pomagalo njemu in drugim, da družba postane boljša.